

„ehk tühjad.“ — Kõlla liggidalle joudes, sai temma meel jo heaks, kui ta näggi, et temma nemimisse järrele aia aukud ollid kiini pandud. Agga weel suuremad rõms tundis temma südda, kui ta kõrtsi jure tulli, ja leidis, et ep olnud ni suurt hulka rahvast kous kui minnewal pühhapawal, ja et need kes ennast ollid kogaunud, waiksed ollid, ja ennamieste keif selge peaga. Ta hakkas jo ennese meles immeks pannema, et temma maenitsus ni ussinaste ni suurt karmo olli saatnud: süski ei olnud ta õige julge se peäle, kas se temma maenitsuse õ ikspäinis woi olla: waid ta tahtis e site õigest otsast selle imme asja kättesõda. Sepärrast olli temma essiminne tõ, kui ta sedda rahvast sai terretand, et neid kiris seüle, et ta neid nenda tassotselet ja wisi pärrast ja ühheimes lel ühheskous leidis. — „Minno melest on, (ütles ta) otsego olleksin ma sakia-

„maal,

„maal, ja otsego leiaksin ma hõpis teist
„suggu rahvast siin, kui need mis ma min-
„newal pühhapawal leidsin. Näüd min-
„na woin teile tõeste tunnistada, et ma
„kõõmsa süddamega teie seltsis woin olla,
„nenda kui ma woinati arra süddamega teie
„seltsis olin.“

Üks noor Mees. Kuida sul siis ni arg südda on? egga sa eunam poisike ei olle, ja egga meie metsalised ei olnud!

Josep. (watis tükki aega terrawaste selle nõre mehhe siini, pärrast ütles ta) Poioke! Kas sa olled omma esko ajal karron näinud?

Noor Mees. Se on üks immelinne küssimine! mis siis olleks, kui ma karron ep olleks näinud?

Josep. Arra sa panne pahhaks minno küssimist, ja arra ehmata ka mitte seüle: waid kosta mulle sepeäle jutgeste kui mees kel mehhe südda sees on, nenda kui sa en-

nast